

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 40 2020, nummers 818 – 830 vrijdag 30 oktober 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	6
Wabo.....	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13
Bijstand.....	14
Bestuursrecht overig.....	16

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Vreemdelingenrecht	21
Asiel.....	21
Opvang	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 818

MK ABRS, 28-10-2020, 201903064/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, appellant.

Awb 7:11

Verordening (EU) nr. 995/2010 tot vaststelling van de verplichtingen van marktdeelnemers die hout en houtproducten op de markt brengen (PB 2010, L 295/13)

HEROVERWEGING. Uitspraak grote kamer. De Afdeling volgt voor het overgrote deel de conclusie van staatsraad AG Wattel van 11 maart 2020

([ECLI:NL:RVS:2020:738](#)). In deze uitspraak wordt een toetsingskader geformuleerd voor de heroverweging door bestuursorganen in bezwaar op grond van artikel 7:11 van de Awb in het algemeen en voor de heroverweging bij besluiten tot oplegging van herstelsancties in het bijzonder.

Besluit van 30 december 2014 waarbij de Hoofdinspecteur Divisie Landbouw en Natuur van de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit (hierna: NVWA) het verzoek om handhaving van Greenpeace wegens overtreding van Verordening (EU) nr. 995/2010 van het Europees parlement en de raad van 20 oktober 2010 tot vaststelling van de verplichtingen van marktdeelnemers die hout en houtproducten op de markt brengen (PB 2010, L 295/13; hierna: de Houtverordening) met betrekking tot een aantal bedrijven afgewezen. [...]

De staatsraad advocaat-generaal (hierna: AG) heeft op 11 maart 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:738](#)) een conclusie genomen. [...]

ii. Het hoger beroep van de minister

6.2. De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij relevante feiten en omstandigheden die na het besluit van 30 december 2014 hebben plaatsgevonden, niet bij zijn heroverweging mocht betrekken. Daarmee gaat de rechtbank volgens de minister ten onrechte uit van een ex tunc benadering. [...]

6.2.2. Ook dient als vaststaand te worden aangenomen dat bij vijf bedrijven, namelijk [bedrijf D], Nailtra, [bedrijf B], [bedrijf C] en Global Wood, overtredingen van de Houtverordening zijn geconstateerd. De minister heeft in dit verband in het besluit van 30 oktober 2017 erkend dat het eerdere besluit van 30 december 2014 onrechtmatig is en dat hij destijds handhavend had moeten optreden. Deze vaststelling brengt met zich dat de minister bij de heroverweging van dit besluit moet bezien of hij alsnog handhavend kan en moet optreden. Daarvoor geldt het volgende toetsingskader.

6.2.3. Op grond van artikel 7:11 van de Awb rust op een bestuursorgaan de plicht om zijn eerdere besluit op grondslag van het daartegen gemaakte bezwaar te heroverwegen. Voor zover de heroverweging daartoe aanleiding geeft, moet het bestuursorgaan dat eerdere besluit herroepen en voor zover nodig daarvoor in de plaats een nieuw besluit nemen. Hierbij is het vertrekpunt, zoals ook de AG in paragraaf 4.1 van zijn conclusie heeft vastgesteld, dat het bestuursorgaan zijn eerdere besluit heroverweegt op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de heroverweging en op basis van het op dat moment geldende recht en beleid. Daarbij gaat het om feiten en omstandigheden van ná het eerdere besluit die van belang zijn voor toepassing van de desbetreffende norm. Wat

betreft het geldende recht of beleid, betekent dit dat het bestuursorgaan zich bij een wijziging van dat recht of beleid ten tijde van de heroverweging rekenschap moet geven van eventueel overgangsrecht of een in het beleid opgenomen overgangsregel. Dat het tijdsverloop tussen het eerdere besluit en het besluit op bezwaar aanzienlijk is, staat in beginsel niet in de weg aan het meenemen van nieuwe ontwikkelingen.

6.2.4. De aard van een besluit kan echter aanleiding zijn om juist geen rekening te houden met bepaalde feiten en omstandigheden van ná het eerdere besluit. Als voorbeeld kan hierbij dienen een besluit dat op grond van de wet moet worden genomen naar de toestand op een peildatum of een besluit dat moet worden genomen op grond van omstandigheden die zich binnen een bepaalde periode hebben voorgedaan (vgl. paragraaf 4.2 van de conclusie van de AG). Zoals ook de AG heeft vermeld, ligt bij tijdstip- en tijdvakbeoordelingen een tijdstip- of tijdvakbepaalde beoordeling voor de hand. Bij herstelsancties gaat het om een heroverweging die tot effectieve en evenredige handhaving leidt. Er zijn nog tal van andere situaties waarin het meenemen van nieuwe feiten en omstandigheden niet voor de hand ligt, bijvoorbeeld bij de verlening van een bouwomgevingsvergunning (vgl. overweging 4.1 van de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2125](#)).

6.2.5. In deze zaak gaat het om de vraag of de minister alsnog een herstelsanctie moet opleggen na een eerdere onrechtmatige afwijzing van het verzoek daartoe van Greenpeace. Voor een heroverweging van dit soort besluiten, maar ook van besluiten die hebben geleid tot het opleggen van een herstelsanctie, geldt in het bijzonder dat het resultaat van de heroverweging moet leiden tot een doeltreffende, afschrikwekkende en evenredige handhaving van de desbetreffende norm. Daarbij sluit de Afdeling in algemene zin, dus ook voor herstelsancties die uitsluitend worden beheerst door nationaal recht, aan bij de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie punt 24 van het arrest van 21 september 1989, Commissie/Griekenland, [ECLI:EU:C:1989:339](#)). Dat betekent in de eerste plaats dat het bestuursorgaan moet bezien of het op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de beslissing in primo destijds terecht zijn besluit heeft genomen. In de tweede plaats dient het bestuursorgaan feiten en omstandigheden die zich ná de eerdere weigering dan wel oplegging van een herstelsanctie hebben voorgedaan bij zijn heroverweging te betrekken. Kortom, bij besluiten over een herstelsanctie bevat de heroverweging in beginsel een tweeslag. In afwijking van de hoofdregel kan het bestuursorgaan hierbij echter geen gevolgen verbinden aan feiten en omstandigheden van ná het eerdere besluit, voor zover doel en strekking van de te handhaven norm of fundamentele rechtsbeginselen zich daartegen verzetten (vgl. paragrafen 0.1, 0.2, 0.3, 4.14 en 4.15 van de conclusie van de AG). Dat het tijdsverloop tussen het eerdere besluit en het besluit op bezwaar aanzienlijk is, staat ook bij dit soort besluiten in beginsel niet in de weg aan het meenemen van nieuwe ontwikkelingen bij de heroverweging. Wél dient bij de heroverweging na een eerdere onrechtmatige afwijzing van een verzoek om handhaving, zoals in deze zaak, te worden bezien of de bevoegdheid om een herstelsanctie op te leggen nog altijd bestaat.

6.2.6. Of deze bevoegdheid van een bestuursorgaan nog altijd bestaat, is, zoals de AG in paragraaf 7.1 van zijn conclusie heeft geconcludeerd, afhankelijk van het antwoord op de vraag of een overtreding ten tijde van de heroverweging nog valt te beëindigen,

ongedaan te maken, of te voorkomen, als bedoeld in artikel 5:2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb. Bij deze beoordeling is de aard van de overtreding, al of niet voortdurend, relevant. Aldus kan bijvoorbeeld aan het gegeven dat een voortdurende overtreding inmiddels is beëindigd afhankelijk van de omstandigheden van het geval en het moment van de beëindiging betekenis toekomen voor de beslissing op bezwaar.

6.2.7. Voor de situatie waarin het niet om een voortdurende overtreding gaat, maar waarbij een herstelsanctie dient ter voorkoming van herhaling van een eerdere overtreding, ziet de Afdeling aanleiding om aan te sluiten bij de vaste rechtspraak daarover van het CBb.

6.2.8. Volgens die rechtspraak kan een last ter voorkoming van herhaling van een eerdere overtreding worden opgelegd, indien een overtreding heeft plaatsgevonden en gevaar voor herhaling voor de hand ligt. Bij de beantwoording van de vraag of een last strekt tot voorkoming van herhaling van eerdere overtredingen spelen verschillende omstandigheden op zichzelf en in onderlinge samenhang gezien een rol. Het gaat om omstandigheden die een beeld geven van de mate van continuïteit in de aan orde zijnde overtredingen, zoals de aard van de overtreding, de mate van overeenkomst - bijvoorbeeld wat betreft de plaats ervan - met de eerdere geconstateerde overtredingen en het tijdsverloop sinds die overtreding. Voor de aard van de overtreding is - wil het gaan om een herhaling - onder meer van belang dat het gaat om overtredingen van hetzelfde voorschrift met dezelfde strekking. Om tot de conclusie te komen dat de last strekt ter voorkoming van een herhaling, is vereist dat de omstandigheden ten tijde van het opleggen van de last op één lijn kunnen worden gesteld met de omstandigheden ten tijde van de eerdere overtreding (zie bijvoorbeeld overweging 5.5 van de uitspraak van het CBb van 27 oktober 2009, [ECLI:NL:CBB:2009:BK1424](#)). In verband met het uiteenlopende karakter van de verschillende overtredingen en het diverse palet aan onderliggende normen acht de Afdeling het niet mogelijk om in algemene zin te bepalen gedurende welke termijn na het plaatsvinden van een niet-voortdurende overtreding nog een herstelsanctie kan worden opgelegd ter voorkoming van herhaling van die overtreding (de zogenaamde bevoegdheidsvervaltermijn). Deze termijn zal per overtreding moeten worden vastgesteld. De bevoegdheidsvervaltermijn voor overtreding van artikel 4, tweede lid, van de Houtverordening komt aan de orde onder 7.1.7.

6.2.9. Gelet op het hiervoor onder 6.2.3 tot en met 6.2.8 geformuleerde toetsingskader heeft de rechtbank, zoals de minister terecht in hoger beroep betoogt, ten onrechte geoordeeld dat de minister bij zijn heroverweging alleen de feiten en omstandigheden mocht betrekken die hebben geleid tot de beslissing van 30 december 2014. Zij heeft zodoende bijvoorbeeld over de omstandigheid dat twee bedrijven zich intussen hebben aangesloten bij een toezichthoudende instantie ten onrechte geoordeeld dat de minister deze omstandigheid niet bij zijn heroverweging mocht betrekken, omdat deze zich niet voordeed ten tijde van het besluit van 30 december 2014. Een dergelijke omstandigheid kan in deze zaak, gelet op het te bereiken resultaat van de heroverweging te weten een doeltreffende, afschrikwekkende en evenredige handhaving van de Houtverordening, een relevante omstandigheid zijn.

6.2.10. Het betoog van de minister slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2571](#)

Bij deze uitspraak is op 28 oktober 2020 een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 819

MK ABRS, 28-10-2020, 201906164/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1°

WABO. Omgevingsvergunning Namenmonument ter nagedachtenis aan de Nederlandse slachtoffers van de Holocaust van Joodse, Roma en Sinti afkomst die nooit een graf hebben gekregen. Dit specifieke ontwerp op de onderhavige locatie is niet in strijd met een goede ruimtelijke ordening. Het college heeft toereikend gemotiveerd dat de zichtrelatie tussen de Weesperstraat en de Hoftuin en de historische bebouwing voldoende wordt gehandhaafd.

[...] het college [heeft] aan Stichting Nederlands Auschwitz Comité (hierna: het Comité), omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een monument op een groenstrook tussen de Weesperstraat en de Hoftuin [...].

[...] 1. Het Namenmonument is een monument ter nagedachtenis aan de Nederlandse slachtoffers van de Holocaust van Joodse, Roma en Sinti afkomst die nooit een graf hebben gekregen (hierna: Namenmonument). [...]

Het Namenmonument wordt gerealiseerd in een groenstrook. [...]

[...] 10. Stichting De Groene Plantage en Plantage-Weesperbuurtvereniging betogen dat de rechtbank heeft miskend dat het Namenmonument in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Volgens hen wordt de karakteristiek van het stadsgezicht in onevenredige mate aangetast en wordt in onevenredige mate afbreuk gedaan aan de ruimtelijke kwaliteit van het plangebied, als bedoeld in artikel 33 van het bestemmingsplan. [...]

[...] 10.1. In de Haalbaarheidsstudie zijn in hoofdstuk 6 "Randvoorwaarden voor inpassing" de randvoorwaarden voor een goede inpassing in de omgeving uiteengezet.

Onder het kopje "Zichtrelatie" is het volgende vermeld: [...]

Niet in geschil is dat na de realisatie van het Namenmonument het zicht op de Hoftuin vanaf de Weesperstraat afneemt. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat er desondanks voldoende zichtlijnen op de Hoftuin blijven bestaan en het Namenmonument dan ook in overeenstemming is met de randvoorwaarden op dit punt. Het college heeft in de schriftelijke uiteenzetting van 13 november 2019, onder verwijzing naar het addendum op de ruimtelijke motivering van Mees Ruimte & Milieu van 3 mei 2018, het advies van de Commissie Welstand en Monumenten (CWM) van 7 december 2016 en de plattegrond op blz. 18 van de Haalbaarheidsstudie, toegelicht dat de kern van het aandachtspunt is dat "de toegangspoort en de centrale as van de tuin moeten vanaf de

Weesperstraat waarneembaar blijven". Hieraan wordt volgens het college voldaan na realisatie van het Namenmonument. Het college heeft er op gewezen dat specifiek gebruik is gemaakt van het schuins/haaks positioneren van de letters van het Namenmonument, zoals ook in de Haalbaarheidsstudie is aangegeven. De conclusie in de ruimtelijke motivering van Mees Ruimte & Milieu met betrekking tot de zichtrelatie tussen de Weesperstraat en de Hoftuin is dat de zichtlijnen blijven bestaan. Van belang is dat het Namenmonument niet bestaat uit één massief bouwvolume, maar uit een samenstel van steen en reflecterende panelen. Tussen de gedeelten is ruimte gelaten, waardoor tussen de gedeelten door kan worden gekeken. Daarnaast bestaat het Namenmonument uit vier verschillende letters. Tussen de letters kan tevens vanaf de Weesperstraat naar de Hoftuin worden gekeken. De centrale zichtas tussen de Weesperstraat en de Hoftuin blijft ten volle bestaan, nu tussen de tweede en derde letter van het Namenmonument, ter hoogte van de entree van de Hoftuin, veel ruimte is gelaten. Het college heeft verwezen naar een afbeelding van het bovenaanzicht van het Namenmonument, waarop met roze lijnen is aangegeven hoe vanaf de Weesperstraat - naast de centrale zichtas tussen de Weesperstraat en de Hoftuin - schuin langs de letters van het Namenmonument richting de Hoftuin kan worden gekeken.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college, gelet op het voorgaande, toereikend gemotiveerd dat de zichtrelatie tussen de Weesperstraat en de Hoftuin en de historische bebouwing voldoende wordt gehandhaafd, althans in die mate dat dit geen strijd oplevert met een goede ruimtelijke ordening en niet leidt tot een onevenredige aantasting van cultuurhistorische waarden.

[...] 10.4. Uit het voorgaande volgt dat de randvoorwaarden door het college grotendeels zijn gerespecteerd. Voor zover van de randvoorwaarden is afgeweken biedt dit geen grond voor het oordeel dat de aanvraag in strijd met een goede ruimtelijke ordening is. Het door appellanten aangevoerde biedt, gelet op het voorgaande, geen grond voor het oordeel dat de rechtbank heeft miskend dat de aanvraag, gericht op het realiseren van dit specifieke ontwerp op deze locatie, in strijd met een goede ruimtelijke ordening is en op die grond ten onrechte omgevingsvergunning voor de bouw van het Namenmonument is verleend.

[ECLI:NL:RVS:2020:2569](#)

JnB2020, 820

MK ABRS, 28-10-2020, 201906199/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Westvoorne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2o
Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: 4 aanhef en onder 1 en 9

WABO. KRUIJMEL. In dit geval zijn de woning en de bed & breakfastruimtes voor de toepassing van het Bor functioneel verbonden en staan op hetzelfde perceel. Dat de woning en de bed & breakfastruimtes op verschillende kadastrale percelen staan, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Artikel 4, eerste lid, aanhef en onder 1, van bijlage II van het Bor vormde een grondslag om de gevraagde vergunning te verlenen.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een bijgebouw aan de [locatie 1] te Oostvoorne door daarin twee bed & breakfastruimtes te realiseren.

[...] 2.1.2. In het Bor en de daarbij behorende bijlagen ontbreekt een omschrijving van wat onder het begrip 'perceel' moet worden verstaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 16 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:677](#)), is voor het antwoord op de vraag of sprake is van hetzelfde perceel in de zin van het Bor de feitelijke actuele situatie van belang.

Uitgaande van de geldende bestemming "Wonen" is de woning aan de [locatie 1] aan te merken als een hoofdgebouw. Vaststaat dat [vergunninghouder] de bewoner van die woning en de exploitant van de bed & breakfastruimtes is. Anders dan [appellant] en anderen stellen, rust ook op de gronden waarop de bed & breakfastruimtes staan de bestemming "Wonen". Zoals [vergunninghouder] ter zitting onweersproken naar voren heeft gebracht, melden gasten van de bed & breakfast zich bij aankomst bij zijn woning. De bed & breakfastruimtes bevinden zich in de nabijheid van de woning en zijn vanaf die woning rechtstreeks te bereiken. Op de tussenliggende gronden, die ook tot het eigendom van [vergunninghouder] behoren, bevinden zich geen afscheidingen. Weliswaar kunnen de bed & breakfastruimtes ook via een inrit aan de F.H.G. Van Itersonlaan worden bereikt, maar deze inrit ligt op aanmerkelijk grotere afstand van de bed & breakfastruimtes dan de toegang via de woning, terwijl niet is gebleken dat deze inrit exclusief voor de bed & breakfastruimtes is bedoeld. De Afdeling is dan ook van oordeel dat de woning en de bed & breakfastruimtes voor de toepassing van het Bor functioneel zijn verbonden en op hetzelfde perceel staan. De omstandigheid dat, zoals [appellant] en anderen hebben aangevoerd, de woning en de bed & breakfastruimtes op verschillende kadastrale percelen staan, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Zoals de Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraak van 16 maart 2016 heeft overwogen, is voor het antwoord op de vraag of sprake is van hetzelfde perceel in de zin van het Bor niet bepalend of het gaat om verschillende kadastrale percelen. Ook acht de Afdeling niet doorslaggevend dat aan het perceel waarop de bed & breakfastruimtes zijn gesitueerd op het moment van de besluitvorming nog een ander adres was toegekend, zoals [appellant] en anderen hebben aangevoerd. Deze adressering hing samen met de hiervoor bedoelde inrit tot deze gronden vanaf de F.H.G. Van Itersonlaan en zorgde niet voor een feitelijke scheiding tussen de woning en de bed & breakfastruimtes. Wat het college en [appellant] en anderen omtrent deze adressering naar voren hebben gebracht, wordt daarom niet verder besproken.

De Afdeling concludeert dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat artikel 4, eerste lid, aanhef en onder 1, van bijlage II van het Bor een grondslag vormde om de gevraagde vergunning te verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2522](#)

JnB2020, 821

MK ABRS, 28-10-2020, 201904725/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Algemene plaatselijke verordening Hof van Twente 2016 (APV) 1:6

WABO. APV. Intrekken uitwegvergunning. De term "noodzakelijk" in artikel 1:6 van de APV impliceert dat aan een intrekking niet een soortgelijke belangenafweging ten grondslag kan worden gelegd als aan een beslissing omtrent een aanvraag om een uitwegvergunning. De rechtszekerheid van degene die beschikt over de eerder verleende vergunning, zou zich daartegen ook verzetten. Om een noodzaak tot intrekking te kunnen aannemen, moet sprake zijn van een zwaarwegend belang.

[...] aan Lidl verleende omgevingsvergunning voor het aanleggen van een uitweg op het adres [...] ingetrokken.

[...] 2.1. Artikel 1:6 van de APV luidt:

"De vergunning of ontheffing kan worden ingetrokken of gewijzigd: [...]

b. indien op grond van een verandering van de omstandigheden of inzichten opgetreden na het verlenen van de ontheffing of vergunning, intrekking of wijziging noodzakelijk is vanwege het belang of de belangen ter bescherming waarvan de vergunning of ontheffing is vereist; [...]."

Artikel 2:12 luidt:

"1. Het is verboden zonder omgevingsvergunning van het college een uitweg te maken naar de weg of verandering te brengen in een bestaande uitweg naar de weg.

2. In afwijking van het bepaalde in artikel 1:8 wordt de vergunning geweigerd:

a. ter voorkoming van gevaar voor het verkeer op de weg; [...]."

2.2. Het college heeft besloten tot intrekking van de uitwegvergunning omdat zij door het rapport van Goudappel Coffeng van 24 januari 2017 tot een verandering van inzicht omtrent het gevaar voor het verkeer op de weg is gekomen.

De Afdeling overweegt dat de door Lidl aangevoerde omstandigheid dat het college voorafgaand aan de verlening van de uitwegvergunning al een beoordeling van het gevaar voor het verkeer op de weg had gemaakt, en het daarin op dat moment geen aanleiding heeft gevonden om de uitwegvergunning te weigeren, niet betekent dat het college op grond van artikel 1:6 van de APV niet bevoegd was om de uitwegvergunning met het oog op gevaar voor het verkeer op de weg in te trekken. Uit de tekst van dat artikel volgt dat niet alleen een verandering van omstandigheden, maar ook een verandering van inzichten, opgetreden na verlening van de uitwegvergunning, aanleiding kan geven om tot intrekking over te gaan. Uit deze tekst volgt niet dat een verandering van inzichten moet voortvloeien uit een verandering van feiten en omstandigheden.

2.3. Wat betreft de voorwaarde dat intrekking noodzakelijk moet zijn vanwege het belang of de belangen ter bescherming waarvan de vergunning is vereist, stelt de Afdeling voorop dat de term "noodzakelijk" impliceert dat aan een intrekking niet een soortgelijke belangenafweging ten grondslag kan worden gelegd als aan een beslissing omtrent een aanvraag om een uitwegvergunning. De rechtszekerheid van degene die beschikt over de eerder verleende vergunning, zou zich daartegen ook verzetten. Om een noodzaak tot intrekking te kunnen aannemen, moet sprake zijn van een zwaarwegend belang.

[...] 2.6. [...] Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de verleende uitwegvergunning op verschillende wijzen leidt tot een gevaar voor het verkeer op de weg. Nu artikel 2:12, tweede lid, van de APV het college geen ruimte laat om een

uitwegvergunning te verlenen wanneer deze tot gevaar voor het verkeer op de weg leidt, kon het college het voorkomen van dit gevaar in redelijkheid als een zwaarwegend belang aanmerken. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college in dit belang aanleiding mocht vinden om intrekking van de uitwegvergunning met het oog op de veiligheid van het verkeer op de weg noodzakelijk te achten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2523](#)

JnB2020, 822

MK ABRS, 28-10-2020, 201906680/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.39 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c
beheersverordening "Elsenburgerbos-TNO/Pasgeld" 3.2.4, aanhef en sub b

WABO. HANDHAVING. BEHEERSVERORDENING. In dit geval is van het vervallen van de beheersverordening vanwege het vaststellen en in werking treden van een bestemmingsplan geen sprake. Voor zover met de parapluperziening is beoogd aan de in de gemeente geldende beheersverordeningen aanvullende parkeervoorschriften toe te voegen, is dit in strijd met het stelsel van de Wro zoals dat onder meer tot uitdrukking komt in de artikelen 3.1, 3.38 en 3.39, in onderling verband gelezen. Te meer nu er geen misverstand behoort te bestaan welk planologisch regime geldt, moet de parapluperziening in zoverre onverbindend worden geacht.

[...] het college [heeft] [appellante] wegens strijd met de beheersverordening [...] gelast de bedrijfsactiviteiten hoger dan categorie 2 [...] te staken en gestaakt te houden onder oplegging van een dwangsom [...].

3. [appellante] betoogt onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:217](#), dat, gelet op artikel 3.39, tweede lid, van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro), de beheersverordening is vervallen door het vaststellen van de "parapluperziening parkeernormering Rijswijk" (hierna: de parapluperziening).

Hierdoor is er geen sprake meer van overtreding van de beheersverordening, en daarmee geen bevoegdheid voor het college om handhavend op te treden.

[...] 3.3. [...] De parapluperziening is niet een zelfstandig ruimtelijk plan met een integrale planologische regeling voor het gebied waarop de herziening betrekking heeft. Zoals met name uit artikel 3 van de parapluperziening en ook uit de toelichting erbij blijkt, is deze herziening een besluit dat er slechts toe strekt de voor het grondgebied al vastgestelde ruimtelijke plannen te wijzigen door aan die plannen voorschriften over parkeren toe te voegen. Dit was nodig omdat dergelijke voorschriften na het vervallen van artikel 8, vijfde lid, van de Woningwet niet langer in de gemeentelijke bouwverordening konden worden opgenomen.

3.4. Onder ruimtelijke plannen waarop de parapluperziening betrekking heeft, worden op grond van artikel 1.3 van de parapluperziening, kort weergegeven, verstaan: alle bestemmingsplannen en daarmee gelijk te stellen besluiten. De Afdeling gaat ervan uit dat een beheersverordening moet worden beschouwd als een met een bestemmingsplan

'gelijk te stellen besluit', en daarmee als een ruimtelijk plan in de zin van de parapluperziening.

De parapluperziening kan worden gezien als een bundel besluiten tot wijziging van (de voorschriften van) de diverse in de gemeente geldende bestemmingsplannen en beheersverordeningen.

De gemeenteraad heeft deze wijzigingsbesluiten uitdrukkelijk vastgesteld als (besluiten tot wijziging van) een bestemmingsplan op grond van artikel 3.1 van de Wro.

Een besluit tot wijziging van een bestemmingsplan op grond van artikel 3.1 van de Wro kan echter niet, zoals het college kennelijk meent, een beheersverordening wijzigen of aanvullen op de wijze die de gemeenteraad in dit geval heeft bedoeld. Een beheersverordening is immers een besluit op een andere grondslag, namelijk artikel 3.38 van de Wro. Een wijziging van een beheersverordening, zoals hier, door er extra voorschriften aan toe te voegen, kan alleen plaatsvinden bij een besluit op diezelfde wettelijke grondslag.

Dat een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan een beheersverordening niet kan wijzigen of aanvullen, volgt ook uit het wettelijk stelsel van de Wro. Zoals in de door [appellante] aangehaalde uitspraak van 22 januari 2020 is geconcludeerd, kan op grond van artikel 3.39 van de Wro niet tegelijkertijd een planologische regeling vastgesteld worden op grond van artikel 3.1 (een bestemmingsplan) en op grond van artikel 3.38 (een beheersverordening).

De conclusie is dat, voor zover met de parapluperziening is beoogd aan de in de gemeente geldende beheersverordeningen aanvullende parkeervoorschriften toe te voegen, dit in strijd is met het stelsel van de Wro zoals dat onder meer tot uitdrukking komt in de artikelen 3.1, 3.38 en 3.39, in onderling verband gelezen. Te meer nu er geen misverstand behoort te bestaan welk planologisch regime geldt, moet de parapluperziening in zoverre onverbindend worden geacht. Als de gemeenteraad alsnog aan de beheersverordeningen in de gemeente parkeervoorschriften wil toevoegen, kan hij dat doen door middel van afzonderlijke wijzigingsbesluiten of door middel van het in één keer vaststellen van een parapluperziening voor alle beheersverordeningen in de gemeente, zoals naar de Afdeling bekend is ook in andere gemeenten is gedaan. Gezien het voorgaande is van het vervallen van de beheersverordening vanwege het vaststellen en in werking treden van een bestemmingsplan, anders dan [appellante] betoogt, geen sprake.

[...] 5. [...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de activiteiten van [appellante] in strijd zijn met de beheersverordening. Het college was bevoegd handhavend op te treden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2519](https://ecli.nl/RVS:2020:2519)

JnB2020, 823

MK ABRS, 28-10-2020, 201903071/1/R4

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e
Publicatierreeks Gevaarlijke Stoffen (hierna: PGS) 29:2016

WABO-milieu. Afwijzing verzoek om wijziging omgevingsvergunning. In de PGS 29:2016 is "bestaande situatie" niet gedefinieerd of toegelicht. Het begrip "bestaande situatie" moet worden uitgelegd als de situatie zoals die volgens de vergunning is of moet zijn. Er worden onvoldoende concrete aanknopingspunten gezien om aan te nemen dat de situatie waarin wordt gehandeld in afwijking van de verplichting uit de vergunning, moet worden aangemerkt als "bestaande situatie".

Besluit waarbij het college, voor zover hier van belang, heeft geweigerd om voorschrift 8.4A uit de omgevingsvergunning van 18 juni 2013 te wijzigen en het ambtshalve aan voorschrift 8.4A een nieuw lid heeft toegevoegd. [...]

Het gaat in deze procedure over de verplichting van vloeistofkerendheid van de bodem van de tankput. Voor de op- en overslag van gevaarlijke stoffen zijn richtlijnen opgesteld in de Publicatiereeks Gevaarlijke Stoffen (hierna: PGS). Deze PGS richtlijnen zijn vermeld als Nederlands informatiedocument over best beschikbare technieken (BBT) in de bijlage bij de Ministeriële regeling omgevingsrecht. [appellante] en het college verschillen van mening over de vraag of de tankputbodem moet zijn voorzien van een vloeistofkerende voorziening. [...]

3. In het besluit van 17 juni 2013 staat in voorschrift 8.4 onder meer dat tankputten en bovengrondse atmosferische verticale cilindrische opslagtanks bestemd voor de opslag van klasse 1 en klasse 3 vloeistoffen moeten voldoen aan hoofdstuk 5 van de richtlijn PGS 29. Hoofdstuk 5 van de op dat moment geldende richtlijn PGS 29:2008 bevat in de voorschriften 39 en 40 verplichtingen over de vloeistofkerendheid van de tankputbodem. [...]

Bestaande situatie

7.3. Voorschrift 2.3.9 van PGS 29:2016, versie 1.1, luidt: [...]

[appellante] stelt dat voor een bestaande situatie waarbij de tankputbodem feitelijk niet vloeistofkerend is uitgevoerd, volgens PGS 29:2016 juist niet langer is vereist de tankputbodem vloeistofkerend uit te voeren.

Het college stelt dat van de vergunde situatie moet worden uitgegaan en dat daarom bij [appellante] sprake is van een bestaande situatie met vloeistofkerende voorziening. Dit betekent dat dat ook volgens PGS 29:2016 voor [appellante] de eis geldt dat de tankputbodem vloeistofkerend moet zijn. Ook al is de vloeistofkerende voorziening feitelijk niet uitgevoerd, is [appellante] hiertoe op grond van haar vergunning immers wel gehouden.

In de PGS 29:2016 is "bestaande situatie" niet gedefinieerd of toegelicht. De rechtbank heeft vastgesteld dat het voorschrift tekstueel niet al te helder is en voor meer dan één uitleg vatbaar blijkt. De rechtbank acht het gelet op de strekking van de PGS 29:2016, versie 1.1, redelijk om "bestaande situatie met vloeistofkerende voorziening" zo uit te leggen dat daarmee de vergunde situatie wordt bedoeld. De Afdeling volgt de rechtbank hierin. Het begrip "bestaande situatie" moet worden uitgelegd als de situatie zoals die volgens de vergunning is of moet zijn. De Afdeling ziet onvoldoende concrete aanknopingspunten om aan te nemen dat de situatie waarin wordt gehandeld in afwijking van de verplichting uit de vergunning, moet worden aangemerkt als "bestaande situatie". Naar het oordeel van de Afdeling betekent dit voor [appellante] dat voor haar als

bestaande situatie heeft te gelden de situatie mét vloeistofkerende voorziening. Er was dan ook geen reden voor het college om een verwijzing naar PGS 29:2016 op te nemen, aangezien dat [appellante] niet zou baten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2516](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 28-10-2020, 201805339/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2554](#));
- MK ABRS, 28-10-2020, 201903831/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2020:2498](#));
- MK ABRS, 28-10-2020, 201905450/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2518](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-10-2020 (publ. 22-10-2020), BRE 20/8459 WABO VV ([ECLI:NL:RBZWB:2020:5007](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 28-10-2020, 201908510/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2557](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 824

MK CRvB, 14-10-2020 (publ. 27-10-2020), 18/3063 WAJONG

Raad van bestuur van het Uww.

Wajong 2010 2:40, 2:45

Schattingsbesluit 1a

WAJONG. VERLAGING UITKERING VAN 75% NAAR 70%. De Raad is van oordeel dat de thans geschetste intensieve en persoonlijke begeleiding door daartoe gekwalificeerde begeleiders verder reikt dan de kaders die in een arbeidsorganisatie door de aanwezigheid van een leidinggevende en/of inzet van een jobcoach bij het verrichten van een taak kunnen worden geboden, ook als hierbij de mogelijkheid van een beschutte werkomgeving als bedoeld in artikel 10b van de Participatiewet wordt betrokken.

Als gevolg van een wijziging van artikel 2:40 van de Wajong is de hoogte van de inkomensondersteuning voor alle jonggehandicapten in de werkregeling per 1 januari 2018 verlaagd van 75% naar 70% van de grondslag.

4.4. Naar vaste rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 14 juli 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:1461](#)) staat de noodzaak van voortdurend toezicht en intensieve begeleiding in beginsel niet in de weg aan het aannemen van arbeidsvermogen, als bedoeld in artikel 1a van het Schattingsbesluit. De begeleidingsbehoefte van appellant, waarvan de verzekeringsarts bezwaar en beroep thans in hoger beroep uitgaat, wijkt echter in aard en intensiteit sterk af van de begeleidingsbehoefte waarvan bij het nemen

van het bestreden besluit nog werd uitgegaan en waarop de conclusie dat appellant beschikt over arbeidsvermogen, oorspronkelijk is gebaseerd. Ter zitting van de Raad zijn de bevindingen in de gedragswetenschappelijke rapporten van de zijde van appellant nader toegelicht. Benadrukt is dat appellant thuis en bij de dagbesteding alleen kan functioneren binnen het rondom hem – met behulp van gedragskundige expertise – opgebouwde ondersteuningssysteem dat bestaat uit begeleiders die hij kent en die vanuit hun specifieke expertise kunnen omgaan met zijn problematiek. Als dit systeem, waarop appellant voortdurend een beroep moet kunnen doen, wegvalt, ontstaat er stress en kunnen zich onder meer problemen in de sfeer van verbale en fysieke agressie voordoen. De laatste standpuntbijstelling door de verzekeringsarts bezwaar en beroep is op hoofdpunten met deze bevindingen in lijn. Vastgesteld moet worden dat het Uvw deze laatste, in hoger beroep tot stand gekomen bijstelling kennelijk niet meer heeft voorgelegd aan een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep, maar onder verwijzing daarnaar het standpunt heeft gehandhaafd dat sprake is van arbeidsvermogen. De Raad is evenwel van oordeel dat de thans geschetste intensieve en persoonlijke begeleiding door daartoe gekwalificeerde begeleiders verder reikt dan de kaders die in een arbeidsorganisatie door de aanwezigheid van een leidinggevende en/of inzet van een jobcoach bij het verrichten van een taak kunnen worden geboden, ook als hierbij de mogelijkheid van een beschutte werkomgeving als bedoeld in artikel 10b van de Participatiewet wordt betrokken. Het betoog dat appellant op 1 januari 2018 geen arbeidsvermogen had treft dus doel. De rest van wat is aangevoerd hoeft daarom niet meer te worden besproken.

4.5. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Ook het bestreden besluit kan niet in stand blijven. Het Uvw zal worden opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. Het Uvw zal daartoe alsnog dienen te onderzoeken of het ontbreken van arbeidsvermogen bij appellant op 1 januari 2018 als duurzaam is te beschouwen. [...].

[ECLI:NL:CRVB:2020:2570](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 825

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-10-2020 (publ. 29-10-2020), BRE 19/4549 PW

dagelijks bestuur van de Uitvoeringsorganisatie Baanbrekers, verweerder.

IVBPR 26

PW 3

PARTICIPATIEWET. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. DISCRIMINATIEVERBOD.

De rechtbank stelt vast dat de wetgever na kennisneming van het arrest van de Hoge Raad ([ECLI:NL:HR:2017:3081](#)) kennelijk heeft nagelaten zelf een regeling te treffen die de geconstateerde discriminatie opheft. Hierin ziet de rechtbank aanleiding om in te grijpen en – in navolging van de CRvB in de uitspraak van 6

december 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4487](#) – artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a van de Participatiewet in dit geval buiten toepassing te laten, voor zover de uitzondering wegens het bestaan van zorgbehoefte is beperkt tot bloedverwanten in de tweede graad. Dit betekent dat het beroep van eiseres op de analoge toepassing van de uitzondering in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a van de Participatiewet naar het oordeel van de rechtbank slaagt.

6.5 De rechtbank overweegt dat de CRvB in een uitspraak van 6 december 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4487](#)) heeft geoordeeld dat artikel 3, tweede lid, onder a van de Participatiewet buiten toepassing gelaten moet worden voor zover de uitzondering wegens het bestaan van zorgbehoefte is beperkt tot bloedverwanten in de tweede graad, vanwege strijd met het discriminatieverbod van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR). Volgens de CRvB bestaat er namelijk geen rechtvaardiging voor de verschillende behandeling van samenwonenden tweedegraadsbloedverwanten en andere ongehuwd samenwonenden, indien één van hen zorgbehoevend is.

De Hoge Raad heeft deze uitspraak van de CRvB op 8 december 2017 vernietigd ([ECLI:NL:HR:2017:3081](#)). Hoewel de Hoge Raad van oordeel is dat de CRvB terecht heeft geoordeeld dat sprake is van een verschil in behandeling dat in strijd is met het verbod van discriminatie, dient het rechtsherstel volgens de Hoge Raad te worden overgelaten aan de wetgever. De Hoge Raad overweegt dat de CRvB heeft geoordeeld dat de discriminatie ongedaan gemaakt moet worden door de uitzondering die geldt voor bloedverwanten in de tweede graad ook toe te passen in de situatie van belanghebbende. Deze discriminatie kan echter ook worden opgeheven door het schrappen van genoemde uitzondering. De keuze die de CRvB heeft gemaakt laat zich volgens de Hoge Raad niet duidelijk afleiden uit het stelsel van de wet, de daarin geregelde gevallen en de daaraan ten grondslag liggende beginselen of de wetsgeschiedenis. De keuze van de CRvB is daarentegen duidelijk in strijd met het uitgangspunt van de Participatiewet om bij de beoordeling of een persoon recht heeft op een bijstandsuitkering in situaties van een gezamenlijke huishouding rekening te houden met de middelen van de partner, ongeacht de graad van verwantschap. Daarvan uitgaande, en gelet op de te dezen geboden terughoudendheid van de rechter, is de keuze tussen deze twee alternatieven in de gegeven staatsrechtelijke verhoudingen volgens de Hoge Raad in beginsel voorbehouden aan de wetgever. Voor ingrijpen van de rechter kan volgens de Hoge Raad wel aanleiding bestaan indien de wetgever na kennisneming van dit arrest nalaat zelf een regeling te treffen die de discriminatie opheft.

6.6 De rechtbank overweegt dat de ministerraad naar aanleiding van dit arrest van de Hoge Raad op 7 december 2018 akkoord is gegaan met een wetsvoorstel tot wijziging van de Participatiewet ten aanzien van personen met een zorgbehoefte die een gezamenlijke huishouding voeren met een bloedverwant in de tweede graad. Op 23 maart 2019 is het wetsvoorstel ingediend bij de Tweede Kamer en op 10 september 2019 is het wetsvoorstel aangenomen door de Tweede Kamer. Het is de rechtbank echter gebleken dat het wetsvoorstel vervolgens is gestrand in de Eerste Kamer en voortijdig is beëindigd (zie de wetgevingskalender op www.overheid.nl, KetenID WGK009175).

6.7 De rechtbank stelt vast dat de wetgever na kennisneming van het arrest van de Hoge Raad kennelijk heeft nagelaten zelf een regeling te treffen die de geconstateerde discriminatie opheft. Hierin ziet de rechtbank aanleiding om in te grijpen en – in navolging van de CRvB in voormelde uitspraak van 6 december 2016 – artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a van de Participatiewet in dit geval buiten toepassing te laten, voor zover de uitzondering wegens het bestaan van zorgbehoefte is beperkt tot bloedverwanten in de tweede graad. Dit betekent dat het beroep van eiseres op de analoge toepassing van de uitzondering in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a van de Participatiewet naar het oordeel van de rechtbank slaagt.

6.8 De rechtbank komt op basis van het voorgaande tot de conclusie dat van een gezamenlijke huishouding tussen eiseres en [naam] in de te beoordelen periode geen sprake is geweest. Hieruit volgt dat eiseres haar inlichtingenplicht niet heeft geschonden, zodat het college haar uitkering ten onrechte heeft ingetrokken en teruggevorderd. [...]
[ECLI:NL:RBZWB:2020:5222](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 826

MK ABRS, 28-10-2020, 201905709/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. Artikel 15, eerste lid, van de AVG geeft een betrokkene slechts het recht om informatie te verkrijgen over de hem betreffende persoonsgegevens. Artikel 15 van de AVG biedt geen grondslag om persoonsgegevens aan derden te verstrekken.

I.c. is toets van de minister dat er 'geen overmatige ernstige inbreuk' op de rechten en vrijheden van [appellante] wordt gemaakt, te licht, nu artikel 15, vierde lid, van de AVG in dit geval vereist dat geen afbreuk wordt gedaan aan haar rechten en vrijheden.

Besluit waarbij de minister het verzoek van [vader] om een afschrift van het raadsdossier van de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de Raad) over [naam zoon], de zoon van [vader] en [appellante], ingewilligd. [...]

3.3. De Afdeling heeft kennisgenomen van de onder geheimhouding overgelegde stukken. Het betreft 63 documenten. [...]

De minister heeft ter zitting toegelicht dat de Raad het uitgangspunt hanteert dat alle informatie in het raadsdossier tussen ouders mag worden uitgewisseld, mede gelet op het goed kunnen uitvoeren van zijn taak. Artikel 15, eerste lid, van de AVG geeft een betrokkene echter slechts het recht om informatie te verkrijgen over de hem betreffende persoonsgegevens. Onder de geheime stukken die onder het verzoek vallen bevinden zich documenten waarin alleen persoonsgegevens van [appellante] zijn opgenomen.

Anders dan de minister en de rechtbank hebben geoordeeld, biedt artikel 15 van de AVG dus geen grondslag om persoonsgegevens aan derden te verstrekken. Ten aanzien van de persoonsgegevens van [appellante] is [appellante] zelf namelijk de 'betrokkene'. De persoonsgegevens van [appellante] kunnen dus niet op grond van artikel 15 van de AVG aan [vader] worden verstrekt. Het besluit van 12 maart 2019 is in zoverre genomen in strijd met artikel 15 van de AVG. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

3.4. Onder de geheime stukken die onder het verzoek vallen bevinden zich ook documenten waarin zowel persoonsgegevens van [appellante] als persoonsgegevens van [vader] staan. Wat zijn eigen persoonsgegevens betreft kan [vader] wél als betrokkene als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de AVG worden aangemerkt.

De minister moet op grond van artikel 15, derde lid, van de AVG aan [vader] een kopie verstrekken van de persoonsgegevens die van hem worden verwerkt. Bij de vraag wat moet worden verstaan onder 'kopie van persoonsgegevens' moet rekening worden gehouden met de bewoordingen van de bepaling, de ontstaansgeschiedenis, alsmede de context en de doelstellingen die worden nagestreefd door de regeling waarvan zij deel uitmaakt (zie in die zin arresten van 20 december 2017, *Acacia en D'Amato*, C-397/16 en C-435/16, [EU:C:2017:992](#), punt 31, en 17 april 2018, *Egenberger*, C-414/16. [EU:C:2018:257](#), punt 44, en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Uit de toelichting op de AVG en uit andere begeleidende EU-stukken bij de totstandkoming van de AVG blijkt niet wat onder 'kopie van persoonsgegevens' moet worden verstaan. De minister heeft besloten de kopieën van de documenten te verstrekken waarin de persoonsgegevens van [vader] zijn vervat. Die uitleg strookt met de context van artikel 15, derde lid, en met het doel van het hoofdstuk waarvan de bepaling onderdeel uitmaakt. Artikel 15 van de AVG behoort tot hoofdstuk III van de AVG, genaamd "De rechten van de betrokkene". Uit punt 11 van de considerans blijkt dat de AVG er naar streeft deze rechten te versterken. Binnen die rechten van betrokkenen moet volgens punt 63 van de considerans de betrokkene het recht hebben om de persoonsgegevens die over hem zijn verzameld in te zien, en dat recht eenvoudig en met redelijke tussenpozen kunnen uitoefenen, zodat hij zich van de verwerking op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren.

Tegelijkertijd blijkt uit artikel 15, vierde lid, en punt 63 van de considerans van de AVG dat het recht om een kopie te verkrijgen geen afbreuk doet aan de rechten en vrijheden van anderen. Gelet op de algehele systematiek van artikel 15 van de AVG is naar het oordeel van de Afdeling het verstrekken van een kopie van een document waarin persoonsgegevens zijn vervat derhalve niet altijd noodzakelijk.

Een kopie van het document verstrekken betekent in dit geval dat aan [vader] persoonsgegevens van [appellante] worden verstrekt. Gelet hierop vat de Afdeling het betoog van [appellante] op als een beroep op artikel 15, vierde lid, van de AVG.

3.5. De minister heeft in de documenten de adresgegevens van [appellante] weggelakt, maar hij heeft de documenten verder niet geanonimiseerd door bijvoorbeeld haar naam weg te lakken. Het weglakken van dergelijke persoonsgegevens zal ook niet zinvol zijn, aangezien [vader] juist heeft verzocht om de correspondentie van en aan [appellante] en hij zal weten wiens naam er is weggelakt. Het gaat [vader] juist om de andere haar betreffende informatie. De inwilliging van het verzoek door middel van het verstrekken

van de documenten heeft onder meer tot gevolg, dat een e-mail van [appellante] met haar reactie op een conceptonderzoeksrapport, waaronder haar persoonlijke relaas over de contacten met [vader], dan in zijn geheel als kopie aan [vader] zal worden verstrekt. De minister heeft ter zitting niet kunnen bevestigen dat op voorhand aan de bij een onderzoek betrokken partijen duidelijk wordt gemaakt dat dergelijke door partijen verstrekte persoonlijke informatie op verzoek over en weer kan worden doorgestuurd. In het besluit van 12 maart 2019 staat weliswaar dat de informatie al grotendeels kenbaar is voor [vader], bijvoorbeeld via de definitieve onderzoeksrapporten, maar naar het oordeel van de Afdeling valt uit de geheime stukken noch uit de dossierstukken op te maken over welke gegevens in het raadsdossier [vader] al beschikt. Gelet hierop is ook niet na te gaan welke informatie en gegevens wel voor het eerst aan [vader] ter beschikking worden gesteld. Daarbij is de toets van de minister dat er 'geen overmatige ernstige inbreuk' op de rechten en vrijheden van [appellante] wordt gemaakt, te licht, nu artikel 15, vierde lid, van de AVG in dit geval vereist dat geen afbreuk wordt gedaan aan haar rechten en vrijheden. Gelet op het vorenstaande heeft de minister onvoldoende gemotiveerd dat het verstrekken van de persoonsgegevens van [vader] door middel van het verstrekken van documenten met informatie over [appellante], in dit geval in overeenstemming is met artikel 15, vierde lid, van de AVG. Ook is onduidelijk gebleven of de verwerking van de persoonsgegevens, waaronder ook verstrekking moet worden verstaan, in overeenstemming met artikel 6 van de AVG plaatsvindt. Ook dit heeft de rechtbank niet onderkend.

3.6. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2559](https://ecli.nl/RVS:2020:2559)

JnB2020, 827

MK Rechtbank Midden-Nederland, 15-10-2020 (publ. 26-10-2020), UTR 20/817 en UTR 20/3081

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Awb 4:13

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 78

Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG)

AVG. Artikel 78 van de AVG bevat een beslistermijn als bedoeld in artikel 4:13 van de Awb. Verweerder is er op grond van artikel 78 van de AVG aan gehouden dat hij binnen een termijn van drie maanden óf een bericht van de voortgang aan eiser stuurt óf de klacht binnen die termijn afhandelt. Verweerder moet eiser binnen een redelijke termijn in kennis stellen van de voortgang en het resultaat van de klacht. Wat een redelijke termijn is hangt af van de concrete situatie. Als de zaak verder onderzoek of coördinatie met een andere toezichthoudende autoriteit vereist, moet de betrokkene tussentijdse informatie worden verstrekt.

Een voortgangsbericht als bedoeld in artikel 78, tweede lid, van de AVG is vormvrij. Uit de AVG volgt geen verplichting voor verweerder om iedere drie maanden een voortgangsbericht te sturen.

Beroep tegen niet tijdig beslissen op klacht. [...]

3. De rechtbank stelt vast dat de klacht van eiser moet worden aangemerkt als een verzoek om handhaving in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Dit is de bedoeling geweest van de wetgever, zo blijkt uit de memorie van toelichting bij de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (UAVG).

4. De vraag is nu binnen welke termijn verweerder op de klacht van eiser moet beslissen. Verweerder verwijst naar artikel 78, tweede lid, van de AVG en stelt zich op het standpunt dat dit artikel een wettelijke beslistermijn bevat zoals is bedoeld in artikel 4:13, eerste lid, van de Awb. Op verweerder rust op grond van artikel 78, tweede lid, van de AVG de plicht om eiser binnen drie maanden in kennis te stellen van de voortgang óf van de afhandeling van zijn klacht. [...]

6. Eiser krijgt geen gelijk. Artikel 78 van de AVG bevat namelijk wel een beslistermijn als bedoeld in artikel 4:13 van de Awb. Dit heeft de wetgever uitdrukkelijk zo bedoeld, gelet op de toelichting op de UAVG. Zowel de memorie van toelichting bij de UAVG, <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBMNE:2020:4442-d8343a4c-02b1-4100-8c65-24821809e47a> als de nota van toelichting bij de UAVG, vermeldt dat artikel 78 van de AVG een termijn is als bedoeld in artikel 4:13, eerste lid, van de Awb. Dat in artikel 78 van de AVG geen duidelijke einddatum voor het beslissen is genoemd, maakt dit niet anders. De reden waarom er geen einddatum kan worden bepaald voor de afhandeling van een klacht zoals deze, is dat het onderzoek naar zo'n klacht zeer tijdrovend kan zijn. Het kan leiden tot grootschalige en complexe onderzoeken. Als een klacht bovendien gaat over een landsgrensoverschrijdende verwerking van gegevens, moet verweerder zijn optreden afstemmen met de toezichthouders uit andere landen die betrokken zijn bij deze gegevensverwerking. Voordat een besluit kan worden genomen, moet een ontwerp van dat besluit eerst worden voorgelegd aan alle betrokken toezichthouders. De toezichthouders moeten overeenstemming bereiken en kunnen, als dat niet lukt, een geschil nog voorleggen aan het Europees Comité voor gegevensbescherming. Verweerder kan op de duur van de afhandeling van de klacht in zulke gevallen zelf weinig tot geen invloed uitoefenen. Dit maakt dat een einddatum voor de afhandeling van de klacht niet is te geven en dat dit door de wetgever ook niet is beoogd.

7. Waar verweerder op grond van artikel 78 van de AVG wél aan is gehouden, is dat hij binnen een termijn van drie maanden óf een bericht van de voortgang aan eiser stuurt óf de klacht binnen die termijn afhandelt. De overwegingen van de AVG, die uitleg geven aan de wetsartikelen, vermelden onder 141 bovendien dat verweerder eiser binnen een redelijke termijn in kennis moet stellen van de voortgang en het resultaat van de klacht. Wat een redelijke termijn is hangt naar het oordeel van de rechtbank af van de concrete situatie. Verder staat in overweging 141 dat als de zaak verder onderzoek of coördinatie met een andere toezichthoudende autoriteit vereist, de betrokkene tussentijdse informatie moet worden verstrekt.

8. Samenvattend is verweerder dus verplicht om:

- eiser binnen drie maanden ófwel een bericht van de voortgang te sturen ófwel zijn klacht geheel af te handelen.

Als de klacht niet binnen drie maanden is afgerond moet verweerder:

- de klacht binnen een redelijke termijn afhandelen;

- en eiser tussentijds binnen een redelijke termijn op de hoogte houden van de voortgang en informeren of er onderzoek of coördinatie met een andere toezichthoudende autoriteit is vereist.

De rechtbank zal hierna bespreken of verweerder in dit geval aan deze vereisten heeft voldaan.

Heeft verweerder eiser binnen drie maanden bericht over de voortgang of de klacht geheel afgehandeld? [...]

10. De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt. Daarbij stelt de rechtbank allereerst vast dat een voortgangsbericht als bedoeld in artikel 78, tweede lid, van de AVG vormvrij is. In de AVG zijn geen eisen gesteld waaraan zo'n bericht moet voldoen. [...] Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder eiser met dit e-mailbericht binnen drie maanden na indiening van de klacht in overeenstemming met artikel 78, tweede lid, van de AVG en overweging 141 bij de AVG op de hoogte gesteld van de voortgang.

Heeft verweerder de redelijke termijn in acht genomen bij de afhandeling van de klacht van eiser? [...]

13. De rechtbank vindt dat verweerder met deze toelichting voldoende heeft uitgelegd waarom op het moment van eisers ingebrekestelling, maar ook nu, nog niet op de klacht van eiser is beslist. [...]

17. Uit de AVG volgt geen verplichting voor verweerder om iedere drie maanden een voortgangsbericht te sturen. Verweerder moet eiser wel met enige regelmaat (binnen een redelijke termijn als bedoeld in overweging 141 van de AVG) op de hoogte stellen van de voortgang. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dat hier ook heeft gedaan. [...]

Wat betekent dit voor de beroepen van eiser?

18. Uit wat hiervoor is overwogen vloeit voort dat verweerder heeft voldaan aan zijn verplichting als bedoeld in artikel 78, tweede lid, van de AVG omdat hij eiser binnen drie maanden op de hoogte heeft gesteld van de voortgang van de behandeling van zijn klacht. Daarbij is genoemd dat de klacht mogelijk wordt afgehandeld in samenwerking met andere Europese toezichthouders. Ook heeft verweerder eiser nadien tussentijds steeds binnen een redelijke termijn voldoende geïnformeerd en is op dit moment de redelijke termijn om te beslissen op de klacht niet overschreden. Dit houdt in dat de ingebrekestelling van 20 januari 2020 prematuur - dat wil zeggen, te vroeg - is ingediend. Als een ingebrekestelling prematuur is ingesteld, is het daaropvolgende beroep tegen het niet-tijdig beslissen niet-ontvankelijk. Dat is hier dus het geval.

Omdat verweerder nog niet te laat is met beslissen op de klacht van eiser, zijn er ook geen dwangsommen verbeurd en is verweerder dus geen dwangsommen verschuldigd aan eiser. Het beroep tegen het besluit van 16 juli 2020 is dan ook ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2020:4442](https://ecli.nl/RBMNE:2020:4442)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 828

MK ABRS, 23-10-2020, 201805966/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Aanvraag vervanging vreemdelingendocument. Staatssecretaris voert terecht aan dat hij niet aan de opdracht van de rechtbank kan voldoen om de naam van de vreemdeling te wijzigen in [naam 1].

3. De rechtbank heeft geoordeeld dat de staatssecretaris het besluit van 22 juni 2017 onzorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Na de grondverklaring van het beroep en de vernietiging van het genoemde besluit heeft de rechtbank aanleiding gezien om met het oog op finale geschilbeslechting zelf in de zaak te voorzien. In dat kader heeft zij de staatssecretaris opgedragen om de naam van de vreemdeling te wijzigen in [naam 1].

5. In zijn tweede grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte op de onder 3. vermelde wijze zelf in de zaak heeft voorzien. De Afdeling stelt voorop dat het in de eerste plaats aan de staatssecretaris is en niet aan de rechtbank om te beslissen of de uitspraak van de rechtbank noopt tot verlening van het document met de gevraagde tenaamstelling. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraken van 20 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:619](#), en 29 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3921](#). Gegeven hoe de feiten in dit geval liggen, voert de staatssecretaris verder terecht aan dat hij niet aan de opdracht van de rechtbank kán voldoen. Uit het systeem van de Wet brp volgt immers dat hij alleen een vreemdelingendocument verleent met daarop de naam waarmee de vreemdeling in de brp staat vermeld. Ter voorlichting van partijen wijst de Afdeling erop dat de vreemdeling, nu hij om een geslachtsnaamwijziging vraagt, hiertoe een verzoek kan indienen bij de Kroon. Als hij meent dat hij gelet op de eerdere, naar de Afdeling begrijpt, rechtstreeks in de brp doorgevoerde naamswijziging in 2014 voor aanpassing van zijn naam in aanmerking komt, moet hij zich daarvoor tot zijn gemeente wenden. [ECLI:NL:RVS:2020:2505](#)

JnB2020, 829

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-10-2020 (publ. 27-10-2020), AWB 20/2035

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis van minderjarige partner ten tijde binnenkomst, meerderjarig hangende bezwaar. Verweerder had een individuele afweging als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn moeten maken alvorens het bezwaar ongegrond te verklaren.

5.4 Vaststaat dat eiseres ten tijde van binnenkomst van referent in Nederland minderjarig was. Niet in geschil is dat, toetsend aan de situatie van eiseres zoals die was op dat peilmoment, zij al daarom niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 29, tweede lid, aanhef en onder b, Vw, nu er in geval van minderjarigheid geen sprake is van partnerschap als bedoeld in die bepaling. In geschil is wel of de onderhavige aanvraag alsnog voor inwilliging in aanmerking komt omdat eiseres, hangende het bezwaar tegen het primaire besluit, 18 jaar is geworden. [...]

5.7 De rechtbank komt tot de volgende beoordeling. In artikel 29, tweede lid, Vw is als peilmoment waarop wordt getoetst of aan de voorwaarden voor toelating als nareizend gezinslid is voldaan, expliciet gekozen voor het moment van binnenkomst in ons land van de toegelaten asielzoeker.

Echter, in de door eiseres ingeroepen jurisprudentie van de Afdeling, ziet de rechtbank steun voor het standpunt van eiseres dat ook als op het peilmoment niet aan de voorwaarden is voldaan omdat op dat moment het gezinslid waarop de aanvraag betrekking heeft nog minderjarig was, verweerder niettemin alvorens op de aanvraag te beslissen gehouden is een individuele afweging te maken als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Daarbij wijst de rechtbank in het bijzonder op de uitspraak van 15 november 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:3878](#)] die ook betrekking heeft op een aanvraag op grond van artikel 29, tweede lid, Vw. In die zaak heeft verweerder er bij de Afdeling over geklaagd dat de rechtbank niet had onderkend dat, anders dan volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1413](#)), bij het tegenwerpen van een leeftijdsgrens in ieder geval een individuele beoordeling moet plaatsvinden, indien daartoe feiten of omstandigheden zijn gesteld. Daarbij heeft verweerder gesteld dat de Afdeling in die uitspraak een verkeerde invulling heeft gegeven aan het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 juli 2014 in de zaak Noorzia tegen Oostenrijk ([ECLI:EU:C:2014:2092](#)). In rechtsoverweging 3 van haar uitspraak van 15 november 2019 heeft de Afdeling naar aanleiding van de voormelde grief van verweerder het volgende overwogen:

*"Nu de vreemdeling op het moment dat zij in het huwelijk trad met referent minderjarig was **en zij dit nog steeds was ten tijde van het nemen van het besluit**, voldoet zij niet aan het vereiste dat sprake is van een naar internationaal privaatrecht rechtsgeldig huwelijk (paragraaf B7/3.1.2. van de Vc 2000)"*

Eiseres voert naar het oordeel van de rechtbank terecht aan dat uit deze overweging van de Afdeling blijkt dat voor de beoordeling van de leeftijdsgrens ook de datum van het besluit van belang is. Dat daarbij, zoals verweerder kennelijk gerechtvaardigd acht, onderscheid kan worden gemaakt tussen de op het moment van binnenkomst van de toegelaten asielzoeker al met die persoon gehuwde minderjarige en de minderjarige die op dat moment alleen nog de (gestelde) ongehuwde partner was van de toegelaten asielzoeker, volgt de rechtbank niet. Voor het maken van dat onderscheid ziet de rechtbank in de nationale wet en regelgeving die op nareizers in de zin van artikel 29, tweede lid, Vw betrekking heeft geen grond en bovendien heeft verweerder voor dit onderscheid geen objectieve rechtvaardigingsgrond naar voren gebracht.

Ofschoon uit de voormelde uitspraak van de Afdeling niet blijkt of het daarbij gaat om een beoordeling van de leeftijdsgrens ten tijde van het primaire besluit of het besluit op

bezwaar, overweegt de rechtbank daarover in deze zaak het volgende. Nu verweerder in het door de rechtbank vernietigde besluit van 4 december 2018 de leeftijdsgrens niet heeft tegengeworpen en in bezwaar een algehele heroverweging dient plaats te vinden, is de vraag of eiseres op datum van het bestreden besluit de leeftijd van 18 jaar had bereikt relevant voor de beoordeling of verweerder een individuele afweging als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn had moeten maken alvorens het bezwaar ongegrond te verklaren. Vaststaat dat eiseres ten tijde van het bestreden besluit al enige tijd meerderjarig was, zodat verweerder gelet op het vorenstaande ten onrechte geen individuele afweging heeft gemaakt als hierboven bedoeld. Al daarom is het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd.
[ECLI:NL:RBDHA:2020:10764](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RBDHA:2020:10764)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2020, 830

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 21-10-2020 (publ. 28-10-2020),
AWB 19/8005**

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA).

Rva 2, 3

Pw 15 lid 1

OPVANG. Door indiening van zijn asielaanvraag kreeg eiser recht op opvang. Omdat eiser op dat moment echter al een reguliere verblijfsvergunning had en verweerder heeft mogen oordelen dat er passende huisvesting buiten de opvangvoorziening kon worden gerealiseerd, eindigde dat recht op hetzelfde moment, waardoor er feitelijk geen recht op opvang is geweest.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10800](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RBDHA:2020:10800)

[Naar inhoudsopgave](#)